

XIII. Новъ неприятель.

Старецътъ, въпрѣки горнята случка, продължаваше пакъ да ходи на разходка. Той завеждаше Козета по градскитѣ градини, дѣто пристояваха нѣколко часа и пакъ се връщаха дома. Това бѣ за момичето много приятно нѣщо. Тамъ Козета се запознаваше съ другарки и обичаше да обикаля птекитѣ и цвѣтята изъ градината. Понеже старецътъ забѣлѣжи, че Козета се радва на тия разходки, той често я канѣше да излизатъ отъ кѣщи. Той искаше тя да бѣде доволна, щастлива. Само сегизъ тогизъ старецътъ отсъствуваше отъ кѣщи по 2—3 дена. Кждѣ ходѣше и за какво, никой не можеше да узнае.

Козета се разхубавѣ, порастна и стана стройна и красива дѣвойка. Десетъ години слѣдъ земанието ѝ отъ хѣна на Тенардие, тя вече стана цѣла мома. Като ходѣше изъ градинитѣ, мнозина се заглеждаха въ нея. Еднажъ старецътъ бѣ седналъ на една пейка въ градината и нѣщо си мислѣше. Той чу нѣкой да каже: „какво хубаво момиче!“ Козета се разхождаше на страна. Едно спретнато момче се завъртѣ около нея веднажъ и дважъ. Старецътъ дигна глава и го съгледа. Изеднажъ нѣщо като да го бодна въ сърцето. Той се осъмни въ момъка.

— Какво ли обикаля това господинче тамъ? Ако бѣ около мене, щѣхъ да мисля, че е за кесията ми, ами той отива къмъ момичето.

Старецътъ стана, повика Козета и си тръгнаха къмъ дома.

На другия день тѣ пакъ отидоха въ градината. Сжщиятъ момъкъ отъ нѣкждѣ отново се довлѣче. И когато старецътъ се обръщаше на друга страна,